

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 106.

Trettende Session.

30te Møde.

Tirsdagen den 12te November Kl. 1.

(Forsfat.)

J. N. Hansen (forts.): Den ærede Minister sagde ogsaa, at Staten nu var gaaet saavidt, som den kunde og burde gaae med Hensyn til det, hvorover den selv havde en større Bestemmelsesret. Det har undret mig at høre dette, da den ærede Minister tidligere, førend han blev Minister, har erklæret, at han ikke kunde see, at der var det Mindste til Hinder for at mebtage Ballø, Bømmetofte, Gisselsfeld og Herlufsholm under den samme Lov, der omhandlede de andre offentlige Stiftelser, og da han som Ordfører i en Sag har erklæret, at der var stor Grund og Anledning til at optage dette Spørgsmaal paant, for ogsaa at indbrage de fire nævnte Godser under de samme Bestemmelser. Han har altsaa dengang ikke havt den Mening, han nu har som Minister, at der allerede fra Statens Side i den Retning var gjort, hvad der kunde gøres, men det maa man jo finde sig i, thi en Mand kan jo forandre sin Overbeviisning og komme til en anden; det see vi saa ofte, og det er altsaa ikke noget Nyt. Den ærede Minister anførte fremdeles med Hensyn til dette Spørgsmaals endelige Afgjørelse, at Udenforstaaende ikke stærkt havde understøttet denne Reform. Jeg troer, at den ærede Minister meget godt, og ligesaa godt som vi Andre, veed, at Grunden, hvorfor Udenforstaaende ikke have understøttet denne Reform saa stærkt, som det havde været ønskeligt, ikke ligger i Forholdets egen Bestaf-

fenhed, men beroer paa ganske andre Omstændigheder. Det har truffet sig saaledes, at Mænd, der ikke vare hndede af de fleste Udenforstaaende, af den offentlige Mening, ere dem, der have maattet bringe denne Sag frem, og det er den politiske Uvillie mod disse Mænd, der har gjort, at man ikke har rørt sig saaledes for med Kraft og Styrke at understøtte denne Sag, som jeg troer, man vilde have gjort, naar den havde været saa heldig i sin Tid at være bleven frembaaren af andre Mænd. Jeg troer navnlig, at naar den ærede Minister tidligere var traadt anderledes kraftigt frem — jeg skal være den Sidste til at nægte, at han meget kraftigt og alvorligt har styrket denne Sag og virket for dens Fremme, — men naar han til alle Tider havde gjort det, saa siger jeg, at jeg troer, at mange Udenforstaaende i Tillid til hans vægtfulde Stemme vilde have styrket denne Sag, hvad de nu ikke have gjort; jeg troer, at Grundene, hvorfor Udenforstaaende ikke have styrket den, for den allerstørste Deel ere personlige.

Naar jeg nu gaaer over til selve Lovforslaget, saa har jeg meget godt seet, hvad den ærede Minister ogsaa nu har oplyst, at Superficialrøndergods ikke er betegnet i Lovgivningen. Jeg har søgt, hvor jeg har kunnet overkomme det, for at faae Bessked om dette Forhold, og jeg har saaledes seet efter i Mandix's Landvæsenesret; naar jeg nævner denne, er det maaskee muligt, at adskillige Jurister vilde smile, thi jeg veed ikke, om Mandix er en juridisk Autoritet eller ikke (En Stemme: Jo, han er god nok!), men vi Andre maae jo tage vore Oplysninger, hvor vi kunne, og vi